

บันทึก

เรื่อง อำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมในการแต่งตั้งกรรมการ
สอบสวนและลงโทษทางวินัยกรณีที่ว่าการถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดทาง
วินัยอย่างร้ายแรง (พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๕ และมาตรา ๖๒)

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยได้มีหนังสือ ที่ อก ๐๘๐๑(๔)/๒๕๓๔
ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๒๔ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ตามข้อบังคับการนิคม
อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ฉบับที่ ๑๔ ว่าด้วยพนักงาน พ.ศ.๒๕๒๕ ข้อ ๖^๑ที่บัญญัติให้เป็น
อำนาจของผู้ว่าการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยในการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
พนักงานของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
และสั่งลงโทษในกรณีที่พนักงานผู้นั้นกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง นั้น หากเป็นกรณีที่ผู้ว่าการถูก
กล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงเสียเอง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมจะอาศัย
อำนาจตามมาตรา ๕^๒และมาตรา ๖๒^๓แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
พ.ศ.๒๕๒๒ แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นสอบสวนผู้ว่าการเพื่อหาข้อเท็จจริง ได้หรือไม่ และคำสั่งของ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมเช่นนี้จะชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และหากต่อมาปรากฏว่า
คณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวพิจารณาและสอบสวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า กรณีมีมูลความผิด
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมจะอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕ และมาตรา ๖๒ มีคำสั่งลงโทษ
ทางวินัยแก่ผู้ว่าการได้หรือไม่ หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมจะอาศัยอำนาจตามความ
ในมาตราดังกล่าวแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นพิจารณาโทษผู้ว่าการได้หรือไม่ การนิคมอุตสาหกรรม

^๑ข้อบังคับการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ฉบับที่ ๑๔ ว่าด้วยพนักงานพ.ศ.๒๕๒๕

ข้อ ๖๑ พนักงานผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและผู้ว่าการเห็นว่ากรณีมีมูล
ให้ผู้ว่าการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนโดยไม่ชักช้า ในการสอบสวนนี้จะต้องแจ้งข้อกล่าวหาและ
สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และต้องให้อีกโอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจง
และนำพยานหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าวหาได้ด้วย เมื่อได้มีการสอบสวนแล้ว และผู้ว่าการพิจารณาเห็นว่าผู้นั้น
กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจริง ก็ให้สั่งลงโทษไล่ออก

^๒พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๒

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มี
อำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

^๓มาตรา ๖๒ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ ก.อ. เพื่อการนี้จะสั่ง
ให้ ก.อ. ชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น ทำรายงานหรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือ
มติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติการตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี
และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินการของ ก.อ. ได้

แห่งประเทศไทยจึงขอหารือปัญหาดังกล่าวเพื่อจะได้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๓) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าว โดยได้พิจารณากฎหมายที่เกี่ยวข้องประกอบกับได้ฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยแล้ว เห็นว่า ตามมาตรา ๖๒ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๒ บัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ กนอ. และมีอำนาจสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินการของ กนอ. ได้ ดังนั้น หากเป็นกรณีที่มีผู้ว่าการซึ่งเป็นผู้มีหน้าที่บริหารกิจการของ กนอ.^๕ ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถ้ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมซึ่งเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ กนอ. เห็นสมควร ย่อมมีอำนาจตามมาตรา ๖๒ ที่จะสั่งให้มีการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ ส่วนการที่รัฐมนตรีจะมีคำสั่งให้มีการสอบสวนข้อเท็จจริงโดยวิธีการเช่นไรนั้นเป็นเรื่องที่อยู่ในดุลพินิจของรัฐมนตรี และโดยเหตุนี้ การที่รัฐมนตรีจะใช้อำนาจตามมาตรา ๖๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นเพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้เสียได้มีโอกาสดำเนินการชี้แจงข้อเท็จจริง และทำให้การใช้อำนาจของรัฐมนตรีเป็นไปได้อย่างรอบคอบยิ่งขึ้นนั้น จึงเป็นกรณีที่รัฐมนตรีสามารถกระทำได้โดยชอบด้วยมาตรา ๖๒

สำหรับประเด็นที่ว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมจะอาศัยอำนาจตามมาตรา ๕ และมาตรา ๖๒ สั่งลงโทษผู้ว่าการทางวินัยได้หรือไม่นั้น เห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๕ เป็นเรื่องให้อำนาจรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัติดังกล่าวและให้อำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ที่กำกับการกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งเป็นแบบของกฎหมายทั่วไปที่กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงใดกระทรวงหนึ่งเป็นผู้รักษาการและรับผิดชอบสำหรับกฎหมายฉบับใดฉบับหนึ่งเท่านั้น จึงไม่เกี่ยวกับปัญหาที่หารือมา ส่วนปัญหาที่ว่ารัฐมนตรีจะอาศัยอำนาจตามมาตรา ๖๒ สั่งลงโทษผู้ว่าการทางวินัยได้หรือไม่นั้น เนื่องจากมาตรา ๖๒ ได้บัญญัติให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ กนอ. และมีอำนาจสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินกิจการดังกล่าวเท่านั้น โดยมีได้มีบทบัญญัติใดให้อำนาจรัฐมนตรีในการลงโทษทางวินัยพนักงานหรือผู้ว่าการแต่อย่างใด ดังนั้น รัฐมนตรีจึงไม่มีอำนาจสั่งลงโทษทาง

^๕มาตรา ๖๒ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ กนอ. เพื่อการนี้จะสั่งให้ กนอ. ชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น ทำรายงานหรือยับยั้งการกระทำที่ขัดต่อนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี ตลอดจนมีอำนาจที่จะสั่งให้ปฏิบัติการตามนโยบายของรัฐบาลหรือมติของคณะรัฐมนตรี และสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินการของ กนอ. ได้

^๖มาตรา ๒๔ ผู้ว่าการมีหน้าที่บริหารกิจการของ กนอ.ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และนโยบายที่คณะกรรมการกำหนด และมีอำนาจบังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้าง

ในการบริหารกิจการ ผู้ว่าการต้องรับผิดชอบต่อคณะกรรมการ

^๗มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

๑๑๑

๑๑๑

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

วินัยพนักงานในระดับผู้ว่าการ อย่างไรก็ตามหากปรากฏจากการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงที่รัฐมนตรีแต่งตั้งขึ้นว่ากรณีมีมูลความผิด รัฐมนตรีก็ชอบที่จะต้องส่งเรื่องให้คณะกรรมการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

อย่างไรก็ดี เนื่องจากผู้ว่าการนั้นเป็นพนักงานของ ก.นอ.ได้รับแต่งตั้งโดยคณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย^๗ และต้องบริหารกิจการโดยรับผิดชอบโดยตรงต่อคณะกรรมการ^๘ ดังนั้น ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนที่รัฐมนตรีแต่งตั้งขึ้นพิจารณาและสอบสวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่ากรณีมีมูลความผิด การพิจารณาโทษหรือการลงโทษทางวินัยแก่ผู้ว่าการย่อมเป็นไปตามระเบียบหรือข้อบังคับที่คณะกรรมการการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยกำหนดขึ้นตามมาตรา ๒๓ (๕)^๙ ประกอบกับมาตรา ๒๗ (๕)^{๑๐} แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ.๒๕๒๒ แต่ข้อบังคับการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ฉบับที่ ๑๔ ว่าด้วยพนักงาน พ.ศ.๒๕๒๕ ข้อ ๖๑^{๑๑} มิได้กล่าวถึงการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือการลงโทษทางวินัยแก่พนักงานในระดับผู้ว่าการไว้ การพิจารณาโทษผู้ว่าการในกรณีที่กระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงคงมีสถานเดียวคือ คณะกรรมการใช้อำนาจตามมาตรา ๒๗ (๕) แล้วเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อให้ความเห็นชอบให้ผู้ว่าการพ้นจากตำแหน่ง

(ลงชื่อ) อมร จันทรสุมบูรณ์
(นายอมร จันทรสุมบูรณ์)

^๗มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“พนักงาน” หมายความว่า พนักงานการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย รวมทั้งผู้ว่าการ

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๒๕ ให้คณะกรรมการแต่งตั้งผู้ว่าการและกำหนดอัตราเงินเดือนของผู้ว่าการโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

^๘โปรดดูเชิงอรรถที่ (๕)

^๙มาตรา ๒๓ ให้คณะกรรมการมีอำนาจวางนโยบายและควบคุมโดยทั่วไปซึ่งกิจการของ ก.นอ. อำนาจเช่นนี้ให้รวมถึง

ฯลฯ

ฯลฯ

(๕) การออกระเบียบหรือข้อบังคับการบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนเงินเดือนหรือค่าจ้าง การออกจากตำแหน่ง วินัย การลงโทษ และการอุทธรณ์การลงโทษ

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๐}มาตรา ๒๗ ผู้ว่าการพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

ฯลฯ

ฯลฯ

(๕) คณะกรรมการให้ออกด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมด โดยไม่นับรวมผู้ว่าการ และคณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วย

^{๑๑}โปรดดูเชิงอรรถที่ (๑)

เลขที่การคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม ๒๕๓๐